

การประเมินความสามารถตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ ของนักศึกษาหลังการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริหาร ผู้สูงอายุ ผ่านกิจกรรมการแสดงผลบทบาทสมมุติในสื่อออนไลน์*

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้และความสามารถของนักศึกษาตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 15 คน ที่ได้เรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริหารผู้สูงอายุ ผ่านกิจกรรมการแสดงผลบทบาทสมมุติในสื่อออนไลน์ เก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถามความสามารถที่ดัดแปลงจากตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ ผ่านมุมมองของนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอน ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า การสอบก่อนการเรียนรู้ (Pre-test) นักศึกษาได้คะแนนการอ่าน การพูดและการฟังที่ 7.73/25, 8.33/20, และ 5.53/20 ตามลำดับ การสอบหลังการเรียนรู้ (Post-test) ได้คะแนนที่ 10.8/25, 11.45/20, และ 8.6/20 และท้ายที่สุดมีการสอบหลังกิจกรรมแสดงผลบทบาทสมมุติ นักศึกษาได้คะแนนค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 14.8/25, 14.33/20, และ 10.30/20 ตามลำดับ นอกจากนี้ นักศึกษาได้ประเมินความสามารถตนเองตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ ซึ่งมีทั้งหมด 5 ระดับ โดยระดับที่ 1 นักศึกษาได้ประเมินคะแนนทักษะในการฟังมากที่สุด ระดับที่ 2 นักศึกษาได้ประเมินคะแนนทักษะในการพูดมากที่สุด ระดับที่ 3 นักศึกษาได้ประเมินคะแนนทักษะในการฟังมากที่สุด ระดับที่ 4 นักศึกษาได้ประเมินคะแนนทักษะในการอ่านมากที่สุดและระดับที่ 5 นักศึกษาได้ประเมินคะแนนทักษะในการพูดมากที่สุด ทักษะที่ถูกประเมินความสามารถน้อยที่สุดคือทักษะการเขียน ในส่วนความเห็นของอาจารย์ผู้วิจัยพบว่านักศึกษา มีความสามารถฟัง พูดและอ่านที่จำกัด ความสามารถในการเขียนมีน้อยที่สุด สุดท้าย นักศึกษาได้แนะนำให้ใช้สื่อการเรียนรู้ เช่น ซีดีและวีดีทัศน์ ในการฝึกฝนการฟังหรือให้มีกิจกรรมอื่นเพื่อพัฒนาทักษะการพูดใช้เอกสารจริง เพื่อฝึกฝนการอ่านและมีให้ฝึกฝนเขียนอักษรคันจิเฉพาะทางเพื่อการพัฒนาด้านทักษะการเขียนทุกคำแนะนำเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนวิชานี้ในอนาคต

คำ

สำคัญ

การบริหารผู้สูงอายุ, กรอบมาตรฐาน, ภาษาญี่ปุ่นพื้นฐาน, ความสามารถ, บทบาทสมมุติ

* บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายงานโครงการ Support Program for Organizations Providing Japanese-Language Education for Living and Working โดยได้รับเงินสนับสนุนจาก Japan Foundation ประจำปี 2564

The Assessment of Students' Proficiencies According to the Waseda University Standard Framework After Studying Basic Japanese for the Care Workers Course Through Role-play Activities in Online Media

Abstract

The purpose of this research article was to study the knowledge and ability of students according to Waseda University's standard framework. The sample group comprised fifteen 2nd year-university students who were taking basic Japanese for care workers, who were also given role-play activities in online media. Data was collected through a competency questionnaire adapted from Waseda University's standard framework based on the perspective of students and teachers. The results of this research revealed that the students received reading, speaking, and listening scores at 7.73/25, 8.33/20, and 5.53/20 respectively in during the pre-test. During the post-test, the students received scores of 10.8/25, 11.45/20, and 8.6/20 respectively. Finally, the scores after the roleplay activities, increased to 14.8/25, 14.33/20, and 10.30/20 respectively. In addition, the students evaluated their self-efficacy according to Waseda University's standard framework. There was a total of five levels. At Level 1, the students evaluated their listening skills at the most among other skills. At Level 2, the students evaluated their speaking skills as the highest. At Level 3, the students evaluated their listening skills as the highest. At Level 4, the students evaluated their reading skills as the highest and, at Level 5, the students assessed the speaking skills as the highest. Writing skills were deemed as the lowest evaluated skill based on the students' assessment. According to the teacher' comments, it was found that the students had limited ability in listening, speaking, and reading vocabulary; and the writing ability was at a minimal. Finally, the students suggested utilizing learning tools from media such as CDs and videos to enhance their listening skills. Additionally, more activities were also suggested to further develop the speaking skills. It was also suggested to use real documents for practicing reading and to practice specific Kanji writing. All of these suggestions will be useful to the future teaching of the Care Workers course.

words

care giving for elderly, standard framework, basic Japanese, abilities, role-play

1. บทนำ

ในปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นมีประชากรผู้สูงอายุอยู่ในระดับต้นของโลก ประเทศญี่ปุ่นได้เข้าสู่สังคมผู้สูงอายุระดับสุดยอดตั้งแต่ปี 2017 ประชากรของประเทศญี่ปุ่นมี 127 ล้านคน ในปี 2015 และประเทศญี่ปุ่นได้คาดการณ์ว่าประชากรหนึ่งในสามจะหายไปในอนาคตปี 2065 ประชากรชาวญี่ปุ่นผู้มีอายุเกิน 75 ปี มีสัดส่วนเป็นหนึ่งในสี่ของประชากรทั้งประเทศ มีประชากรวัยหนุ่มสาวต้องรับภาระดูแลผู้สูงอายุมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้น ในปัจจุบันประเทศญี่ปุ่นต้องการแรงงานชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมาก หนึ่งในแรงงานที่มีความต้องการหนึ่งมากที่สุดคือ งานบริบาล ซึ่งในปี 2025 นี้มีการคาดการณ์ว่าจะขาดแรงงานอาชีพด้านการบริบาลประมาณสามหมื่นคนในโตเกียว (Miyazaki et al. 宮崎 茂夫, 2017, p.12) ดังนั้น ประเทศญี่ปุ่นจึงมีความต้องการกลุ่มแรงงานด้านการบริบาลเป็นพิเศษ

เนื่องจากมีความต้องการของนักบริบาลในประเทศญี่ปุ่นอย่างมาก ในประเทศไทยปัจจุบันจึงเริ่มมีโรงเรียนเอกชนเปิดหลักสูตรการบริบาลเป็นภาษาญี่ปุ่นและบางมหาวิทยาลัยมีเพียงการเปิดหลักสูตรระยะสั้น แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จในการจัดหาบุคลากรที่ตรงกับความต้องการของประเทศญี่ปุ่นได้เนื่องจากการสอนที่แยกวิชาภาษาญี่ปุ่นออกจากการทำงานจริงของอาชีพบริบาล ซึ่งในสภาพการทำงานจริงที่ญี่ปุ่น ผู้เรียนต้องมีความรู้ภาษาญี่ปุ่นในการปฏิบัติงานอาชีพบริบาล จากงานวิจัยของ 後藤・中村 (2007) ที่ได้สัมภาษณ์คนญี่ปุ่นเกี่ยวกับปัญหาของพนักงานชาวต่างประเทศที่พบว่า คนต่างประเทศมักมีปัญหาในการสื่อสารที่ไม่เพียงพอ ความแตกต่างทางวัฒนธรรม รวมถึงความสามารถในการอ่านและการเขียน ทำให้การปฏิบัติงานได้ไม่ราบรื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพรรณ สภาชัย และวิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์ (2564) ที่กล่าวถึงแรงงานด้านการบริบาลประสบปัญหาไม่สามารถเข้าใจและตีความหมายของชาวญี่ปุ่นได้เพราะมีความสามารถในการฟังและการพูดไม่เพียงพอ จากปัญหาดังกล่าวทำให้ทราบว่าปัญหาหลักของแรงงานบริบาลคือ ภาษาและการสื่อสาร ทำให้เกิดการทบทวนบทเรียนที่ต้องมีการผนวกรวมการสอนภาษาญี่ปุ่นร่วมกับการสอนวิชาชีพบริบาล

หลักสูตรของสาขาภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่ในทุกมหาวิทยาลัยยังไม่มีวิชาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการบริบาล ทั้งเนื้อหาและหลักเกณฑ์ในการประเมินและวัดผลนักศึกษาที่ยังไม่มีการอ้างอิงอย่างแน่ชัด ดังนั้น ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงสถานการณ์ดังกล่าว จึงได้มีความพยายามที่จะสร้างหลักสูตรวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริบาลโดยเน้นกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในสื่อออนไลน์เพื่อได้ทราบถึงความเหมาะสมของกิจกรรมในการสอนวิชานี้หรือไม่อย่างไร และใช้มาตรฐานของ Waseda Band Scale ซึ่งเป็นเกณฑ์วัดความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นในการทำงานด้านการบริบาลโดยเฉพาะในการประเมินความสามารถของนักศึกษา สุดท้ายเพื่อหาทางพัฒนาความรู้ความสามารถนักศึกษาเอกภาษาญี่ปุ่นในด้านสายอาชีพอีกแขนงงานหนึ่ง

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อประเมินผลการทดสอบก่อนและหลังการทำกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติในการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริบาลผู้สูงอายุ

2.2 เพื่อทราบความสามารถจริงในการทำงานบริบาลภาษาญี่ปุ่นอ้างอิงตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะจากมุมมองของนักศึกษาและผู้สอน

2.3 เพื่อเสนอแนวทางปรับปรุงและพัฒนาบทเรียนแก่ทางหลักสูตร

3. ทบทวนวรรณกรรม

Sano (2009) กล่าวถึงภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ (Japanese for Specific Purposes) เป็นหลักการเดียวกับ EPS หรือภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ กล่าวคือเป็นหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการทำงานเฉพาะทางภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ประกอบด้วย 2 แขนงคือ ภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาการและภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ โดย Sano (2021) ได้ระบุถึงการวิจัยในสายภาษาญี่ปุ่นเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพนั้น ส่วนใหญ่มีทำในสายการธุรกิจ การท่องเที่ยวและการบริการผู้สูงอายุเท่านั้น ภาษาญี่ปุ่นที่เกี่ยวกับการบริการจึงเป็นวิชาที่มีความยากมากกว่าภาษาญี่ปุ่นทั่วไป ด้วยเหตุว่ามีคำศัพท์ทางการแพทย์และการพยาบาลประกอบในบทเรียนด้วย ในการเรียนภาษาต่างประเทศต่าง ๆ จะมีกำหนดเกณฑ์ความสามารถตามระดับต่าง ๆ ที่วัดจากการสอบของผู้เรียน และในปี 2019 องค์กรเจแปนฟาวน์เดชันได้พัฒนา JF Can-do for Life in Japan ซึ่งเป็นเกณฑ์การวัดความสามารถในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นขั้นพื้นฐานที่จำเป็นตามสถานการณ์ต่าง ๆ ในการใช้ชีวิตที่ญี่ปุ่นสำหรับชาวต่างชาติที่ไม่ได้มีภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่ (Japan foundation, 2023) ในสายสาขาภาษาญี่ปุ่นเพื่อการบริการเพื่อชาวต่างชาติมี Waseda band scale เช่นกัน ซึ่งเกณฑ์กำหนดนี้ถูกคิดค้นจากนักวิจัยและนักวิชาการด้านภาษาญี่ปุ่นของมหาวิทยาลัยวาเซดะ เป็นเกณฑ์ที่ไม่ได้มีสำหรับผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นโดยทั่วไป แต่เป็นเกณฑ์ความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นในการทำงานด้านการบริการโดยเฉพาะ มีการแบ่งความสามารถเป็นระดับของทักษะอย่างชัดเจน บุคคลที่ใช้เกณฑ์ดังกล่าวคือ นักบริการชาวต่างประเทศ ผู้ที่เกี่ยวข้องในสายงานและอาจารย์ภาษาญี่ปุ่นที่เกี่ยวข้องกับงานบริการ เกณฑ์ความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นในการทำงานด้านการบริการนี้จะทำให้นักบริการชาวต่างชาติสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Miyazaki et al., 2017) ซึ่งก่อนจะมีเกณฑ์มาตรฐานดังกล่าว มีหลายงานวิจัยที่เกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาลต่อเรื่องดังกล่าว ไม่พบงานวิจัยที่วัดผลความสามารถของผู้บริการโดยตรง อาจจะมีงานที่ใกล้เคียงของ 西郡 (2019) ที่ได้ทำหลักสูตรให้มีมาตรฐาน โดยจัดทำและพัฒนา KCDS (介護の日本語Can-do ステートメント) ซึ่งเป็นข้อสอบวัดความสามารถทางการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในสายสุขภาพ

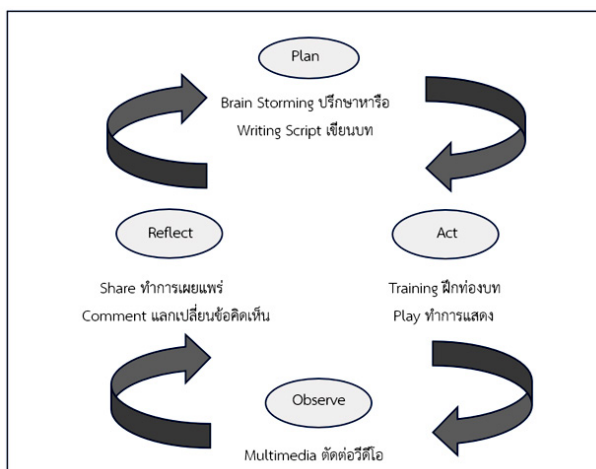
Van Ments (1999) กล่าวว่า บทบาทสมมุติคือการให้ผู้เรียนจินตนาการว่าตนเป็นบุคคลในสถานการณ์สมมติ จากนั้นทำการแสดงตามบทบาทสมมุติ และจากงานวิจัยของนักวิชาการและนักวิจัยหลาย ๆ ท่านที่ได้พัฒนาทักษะการฟังและการพูดโดยใช้การแสดงบทบาทสมมุติตั้งเช่นงานของ Islam P.& Islam T. (2012) Sumpna (2010) และ Arifin, Z., & Rosnija, E. (2013) ที่พบว่าการแสดงบทบาทสมมุติทำให้ทักษะการฟังและการพูดมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น สามารถสร้างสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความเป็นจริงแล้วใช้ในการแก้ไขปัญหา ส่งผลต่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้ดีมากขึ้น รวมถึงความเห็นที่มีทิศทางสอดคล้องกันของ Livingstone (1983) ว่ากิจกรรมนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ฝึกอย่างเป็นขั้นตอนค่อย ๆ พัฒนาความเชื่อมั่นในการพูด ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการลดความตึงเครียดและความวิตกกังวลในการพูดภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน นอกจากนี้ ธิตาพร รอดทุกข์ (2550) ยังกล่าวว่ากิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติเป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมและประสบความสำเร็จอย่างมากในบรรดาหลายเทคนิคต่าง ๆ เป็นกิจกรรมที่เน้นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการสื่อสารของตนเอง ง่ายต่อการเข้าใจและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้โดยง่าย ซึ่งกิจกรรมที่กำหนดขึ้นไม่เพียงแต่ใช้การทำบทบาทสมมุติแต่ยังใช้ให้นักศึกษาได้ทำการจัดทำคลิปวิดีโอและเผยแพร่ให้ทุกคนในห้องเรียนด้วย Zaitun et al. (2021) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้จากสื่อโซเชียลมีเดียเป็นแหล่งข้อมูลการเรียนรู้ที่ได้พัฒนามาพร้อมกับการพัฒนา

ของการเรียนรู้ทางเทคโนโลยีและมีรูปแบบที่หลากหลาย จากสื่อที่เป็นเสียงจนเป็นสื่อที่กลายเป็นภาพและกลายเป็นสื่อที่มีภาพและเสียง สื่อมีประโยชน์ต่อผู้เรียนเพราะมีหลายสื่อการเรียนรู้ที่สามารถใช้ในการสอน โดยเฉพาะกับการเรียนรู้ทางภาษา มีงานวิจัยหลากหลายที่แสดงให้เห็นว่าการใช้สื่อโซเชียลมีเดียมีผลดีต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน อาทิเช่น Al Arif (2019) กล่าวในงานวิจัยว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษ EFL แสดงทัศนคติในทางบวกต่อการใช้สื่อโซเชียลมีเดียในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้เกิดแรงบันดาลใจและความปรารถนาที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ Wongsu, M., & Son, J. (2020) ได้กล่าวถึงสื่อโซเชียลมีเดียที่มีอิทธิพลและมีความนิยมหนึ่งคือ Facebook ซึ่งผู้เรียนใช้คลิป์วิดีโอสั้นเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ถึงอย่างไรก็ตาม แม้ในงานวิจัยหลายงานจะปรากฏเพียงข้อดีของการทำกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ ยังมีบางข้อมูลที่กล่าวถึงข้อเสียของการทำกิจกรรมนี้เช่นกัน อาทิเช่น Livingstone (1983, p.1-10) กล่าวถึงข้อเสียว่า กิจกรรมนี้จัดการยากและใช้เวลามาก นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยอื่นกล่าวเสริมถึงข้อเสียอื่น ๆ เช่น กิจกรรมนี้เพิ่มความกดดันแก่ผู้ทำกิจกรรมซึ่งอาจจะส่งผลให้ได้รับความอับอายได้และไม่สามารถคาดเดาได้ถึงผลลัพธ์ (Wehrli, 2016 as cited in Ahsana, A., 2018)

4. วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้นำข้อมูลหลักสูตรภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริการผู้สูงอายุในระดับมหาวิทยาลัย (กมลასน์ กิรตินันท์วัฒนา, 2565) ที่ให้ความสำคัญแก่กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เริ่มจากการจัดทำทดสอบนักศึกษาด้วยข้อสอบ Pre-test และ Post-test ซึ่งประกอบไปด้วยส่วนการอ่าน การพูดและการฟัง ไม่มีข้อสอบการเขียน เพราะในการเรียนการสอนจริงได้มีการเรียนการสอนน้อยมาก ข้อสอบทุกส่วนมีพื้นฐานมาจากหนังสือการสอบประเมินทักษะเฉพาะทางด้านการดูแลบริบาล (日本介護福祉士会, 2023) ข้อสอบประกอบไปด้วยสถานการณ์ของนักบริบาลผู้สูงอายุ กล่าวคือ 1) การเคลื่อนไหวผู้ป่วย 2) การรับประทานอาหาร 3) การขับถ่าย 4) การแต่งตัว 5) การทำความสะอาดร่างกาย 6) และเรื่องอื่น ๆ อาทิเช่น ประวัติผู้ป่วยและการปฏิบัติเพื่อสุขอนามัย เป็นต้น ข้อสอบการอ่านได้มาจากข้อสอบโดยตรงและการดัดแปลงข้อสอบจากหนังสือบางส่วน เป็นตัวเลือกรวมทั้งสิ้น 25 ข้อ ข้อสอบการพูดเกิดจากการใช้บทสนทนาในข้อสอบจากหนังสือ ถามตอบแบบสั้น ๆ และข้อสอบการฟังเกิดจากการทำไฟล์เสียงโดยเจ้าของภาษาชาวญี่ปุ่น ให้นักศึกษาฟังบทสนทนา เลือกตอบคำตอบจากตัวเลือก ทำให้ทราบผลการเรียนรู้ของนักศึกษา จากนั้นให้นักศึกษาได้ทำ Pre-test แล้วทำการเรียนการสอนเป็นเวลา 48 ชั่วโมงโดยใช้เวลาทั้งสิ้น 16 สัปดาห์การเรียนรู้ หลังจากนั้นทำ Post-test เมื่อทราบคะแนนแล้ว จึงได้จัดกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ เพื่อทราบผลที่มีต่อความสามารถนักศึกษาเมื่อใช้กิจกรรมดังกล่าวในการเรียนการสอนโดยได้ใช้รูปแบบการปฏิบัติการของ Kemmis & McTaggart (2014, p.19) ดำเนินการต่อเนื่องเป็นวงจร PAOR ได้แก่ 1) การวางแผน (plan) 2) ปฏิบัติการ (act) 3) การสังเกตการณ์ (observe) และ 4) การสะท้อนผล (reflect) นอกจากนี้ได้ใช้แนวทางขั้นตอนเรื่อง digital storytelling บางส่วนที่ประกอบด้วย 1) writing 2) Script 3) storyboard 4) Multimedia 5) Creating the Digital Story 6) Share ของ (Jakes, 2006 as cited in Ponhan, S., 2020) โดยให้กลุ่มนักศึกษาที่เรียนได้ปรึกษาในกลุ่มแต่งบทพูด วางแผนทำกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติแล้วอัดเป็นคลิป์วิดีโอ และสามารถตัดต่อวิดีโอได้เพื่อเพิ่มสีสันในการทำสื่อก่อนการเผยแพร่ในกลุ่มผู้เรียนด้วยกัน สุดท้ายคือให้ผู้เรียนกลุ่มอื่น ๆ ให้ข้อคิดเห็นในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ทำคลิป์ได้มีกระจกสะท้อนงานของตนเอง

ภาพที่ 1 กรอบการวิจัย บทบาทสมมุติในสื่อออนไลน์

หลังกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ ให้นักศึกษาได้ทำข้อสอบอีกครั้งเพื่อดูพัฒนาในการเรียนรู้ แล้วให้นักศึกษาตอบแบบประเมินความสามารถตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะพร้อมขอความเห็นของผู้สอนและผู้เรียนในการพัฒนาวิชาต่อไป

4.1 กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งจำนวน 15 คน ในปีการศึกษา 2564 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เจาะจงเลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เพราะว่าเป็นนักศึกษาที่มีระดับความรู้ภาษาญี่ปุ่นในกลุ่มเป้าหมายคือระดับ N 4 และชั้นปีที่ 2 มีเวลาที่จะจัดหลักสูตรนี้เพิ่มได้ ผู้วิจัยจึงเลือกที่จะจัดหลักสูตรนี้สำหรับนักศึกษาปีที่ 2 ได้ทำการรวบรวมข้อมูลในช่วงวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ. 2565 ด้วย google form เพราะสถานการณ์โควิด โดยได้มีการจัดการเรียนการสอนจริงตั้งแต่ภาคเรียนที่ 2 เดือนพฤศจิกายน ปี 2564 จนถึงช่วงเดือนมีนาคม 2565 รวมระยะเวลาการเรียนการสอน 48 ชั่วโมงเทียบเท่าวิชาปกติ

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.2.1 แผนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริบาล ที่ประกอบด้วยเนื้อหาการเตรียมสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่น N4 การบริบาลภาษาญี่ปุ่น การฝึกปฏิบัติจริงจากคณะพยาบาลศาสตร์ และกิจกรรมสุดท้าย การแสดงบทบาทสมมุติ ก่อนที่จะมีการวัดผลความสามารถ ซึ่งแผนการสอนนี้ได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงโดยใช้ Likert Scale ประเมินว่ามีความเหมาะสมระดับมาก ($X=4.20$, $SD=0.5$) (กมลลาสน์ กิรตินันท์วัฒนา, 2565)

4.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถก่อนและหลังเรียนที่ประกอบด้วย แบบทดสอบเรื่องการฟัง การอ่าน และการพูดประกอบไปด้วยข้อสอบ การฟัง 20 ข้อ การอ่าน 25 ข้อและการพูด 20 ข้อ มีคะแนนข้อละ 1 คะแนน นำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญทำการวัดและประเมินผล จำนวน 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องและความตรงเชิงเนื้อหากับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.83, 0.89 และ 0.75 ตามลำดับ

4.2.3 แบบสอบถามประเมินความสามารถภาษาญี่ปุ่นดัดแปลงตามแบบประเมินตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ เพื่อนักศึกษาใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Likert scale) โดยใช้เกณฑ์แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 1) ระดับที่ 1 หมายถึง ใช้ไม่ได้ 2) ระดับที่ 2 หมายถึง อ่อนมาก 3) ระดับที่ 3 หมายถึง พอใช้

และ 4) ระดับที่ 4 หมายถึง ดี 5) ระดับที่ 5 หมายถึง ดีมาก (ฮิลล์ตอน อ้างถึงในสุพรรณษา สภาชัยและวิไลภรณ์ ฤทธิคุปต์, 2564)

5. ผลการวิจัย

แบบประเมินความสามารถภาษาญี่ปุ่นดัดแปลงตามแบบประเมินตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ เพื่อนักศึกษามีเกณฑ์วัดระดับความสามารถของบุคลากรทางการบริหารทั้งหมด 8 ชั้น โดยได้มีการจัดการเรียน การสอนทั้งสิ้น 16 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้นมีการเรียนการสอนทั้งสิ้น 48 ชั่วโมง ดังวิชาปกติ ซึ่งในการเรียน การสอนใช้หนังสือภาษาญี่ปุ่นเพื่อการบริหารระดับต้นทั้งหมด 3 เล่ม ดังนี้ 1) 介護スタッフのための声かけ 表現集 2) 場面から学ぶ介護の日本語 3) 介護の日本語 1 年生 ด้วยระยะเวลาและเนื้อหาตามเล่มต่าง ๆ มีอย่างจำกัด สามารถสรุปเป็นตารางที่มีการเรียนการสอนจริงแสดงความสามารถตามเกณฑ์ของความสามารถตาม กรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ตรวจสอบการเรียนการสอนจริงตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ

ระดับ ความสามารถ	ความสามารถทางทักษะ (การฟัง การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน)	มี/ไม่มี การเรียน การสอน
1	<ol style="list-style-type: none"> การฟัง (ฟังคำศัพท์เกี่ยวกับบุคลากรเกี่ยวข้องกับงานบริหาร สถานที่ เข้าใจและฟังการ แนะนำตัวพื้นฐานได้) การพูด (พูดคำศัพท์เกี่ยวกับผู้เกี่ยวข้องกับงานบริหาร สถานที่ เข้าใจและแนะนำตัวพื้นฐานได้) การอ่าน (อ่านคำศัพท์เกี่ยวกับผู้เกี่ยวข้องกับงานบริหาร สถานที่ได้) การเขียน (เขียนคำศัพท์เกี่ยวกับผู้เกี่ยวข้องกับงานบริหาร สถานที่ได้) 	<p>✓</p> <p>✓</p> <p>✓</p> <p>X</p>
2	<ol style="list-style-type: none"> การฟัง (ฟังความต้องการของผู้ป่วยได้อย่างคร่าว ๆ เข้าใจคำแนะนำของผู้ร่วมงานได้อย่างคร่าว ๆ) การพูด (พูดทักทายผู้ป่วยในระดับเบื้องต้นได้ ทำตามสิ่งที่ผู้ป่วยเรียกร้องได้) การอ่าน (เข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกายและชื่อเรียกบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับงานบริหารอื่น ๆ) การเขียน (เขียนคำศัพท์ที่ใช้บ่อยเกี่ยวกับงานบริหารได้ และสามารถพิมพ์ ในคอมพิวเตอร์ได้) 	<p>✓</p> <p>✓</p> <p>✓</p> <p>X</p>
3	<ol style="list-style-type: none"> การฟัง (ฟังคำแนะนำที่ใช้คำศัพท์เฉพาะเกี่ยวกับการบริหารของผู้ร่วมงานได้ ฟังคำศัพท์ เกี่ยวกับอาการ ฟังเรื่องราวของผู้ป่วยได้) การพูด (พูดเกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะเกี่ยวกับการบริหารกับผู้ร่วมงานได้ สามารถตรวจสอบสิ่งที่ไม่ เข้าใจได้ พูดความต้องการของตนเองได้ พูดเกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะ อาการโรคต่าง ๆ ที่บันทึกได้) การอ่าน (อ่านเอกสารที่ใช้ในงานเข้าใจ อ่านคำศัพท์เฉพาะ อาการผู้ป่วยได้เข้าใจและคำที่ ใช้ในการบันทึกอาการป่วยได้เข้าใจ) การเขียน (เขียนเติมเอกสารที่ใช้ในงาน เขียนคำศัพท์เฉพาะ อาการผู้ป่วยได้ และเขียนคำ ที่ใช้ในการบันทึกอาการป่วยได้) 	<p>✓</p> <p>✓</p> <p>✓</p> <p>X</p>
4	<ol style="list-style-type: none"> การฟัง (ฟังคำเรียกร้องและกล่าวหาของผู้ป่วยเข้าใจ รู้ชื่อโรคต่าง ๆ รับฟังเข้าใจความรู้สึกผู้ป่วยได้) การพูด (เล่าเรื่องราวที่ผู้ป่วยเรียกร้องและกล่าวหาได้ พูดชื่อโรคต่าง ๆ ได้ พูดเข้าใจความรู้สึก ผู้ป่วยได้) การอ่าน (อ่านเอกสารประวัติผู้ป่วยได้ อ่านและเข้าใจชื่อโรคได้ รู้คำที่ใช้ในการปลอมใจ) การเขียน (เขียนเติมเอกสารประวัติผู้ป่วยได้ เขียนชื่อโรคต่างๆได้ รู้คำที่ใช้ในการปลอมใจ) 	<p>✓</p> <p>✓</p> <p>✓</p> <p>X</p>

ระดับความสามารถ	ความสามารถทางทักษะ (การฟัง การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน)	มี/ไม่มี การเรียน การสอน
5	1. การฟัง (ฟังและตอบสนองต่อการเรียกร้องทางด้านร่างกายและคำกล่าวของผู้ป่วยได้ ฟังและเข้าใจสำนวนที่สุภาพต่าง ๆ) 2. การพูด (ตอบสนองต่อคำเรียกร้องและกล่าวของผู้ป่วยได้ด้วยคำพูดที่สุภาพ) 3. การอ่าน (อ่านเอกสารประวัติผู้ป่วยในอาการปกติและลักษณะอาการที่แตกต่างเล็กน้อย) 4. การเขียน (แม้จะมีอาการปกติและลักษณะอาการที่แตกต่างเล็กน้อย สามารถเขียนเติมเอกสารประวัติผู้ป่วยโดยอ้างอิงจากของผู้ป่วยคนอื่นได้)	✓ ✓ ✓ X
6	1. การฟัง (ฟังและตอบสนองต่อการเรียกร้องทางด้านร่างกายและคำกล่าวของผู้ป่วยได้ ฟังและเข้าใจสำนวนที่สุภาพต่าง ๆ) 2. การพูด (ตอบสนองต่อคำเรียกร้องและกล่าวของผู้ป่วยได้ด้วยคำพูดที่สุภาพ) 3. การอ่าน (อ่านเอกสารประวัติผู้ป่วยในอาการปกติและลักษณะอาการที่แตกต่างเล็กน้อย) 4. การเขียน (แม้จะมีอาการปกติและลักษณะอาการที่แตกต่างเล็กน้อย สามารถเขียนเติมเอกสารประวัติผู้ป่วยโดยอ้างอิงจากของผู้ป่วยคนอื่นได้)	X X ✓ X
7	1. การฟัง (ฟังเรื่องปัญหาที่เกิดขึ้นและรับมือได้) 2. การพูด (สามารถรายงานเรื่องปัญหาที่เกิดขึ้นได้) 3. การอ่าน (อ่านเรื่องปัญหาที่เกิดขึ้นและเข้าใจได้) 4. การเขียน (เขียนบันทึกประวัติผู้ป่วยเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ได้)	✓ X ✓ X
8	1. การฟัง (ฟังเข้าใจเนื้อหางานที่จะเป็นได้อย่างแม่นยำ และรับมือได้) 2. การพูด (ใช้ความรู้เฉพาะทางการบริหาร พูดและรับมือให้เหมาะสมกับคู่สนทนาและสถานการณ์) 3. การอ่าน (อ่านคำศัพท์เฉพาะทางการบริหารได้ อ่านประโยคยาว ๆ ได้เข้าใจ และรับมือได้) 4. การเขียน (เขียนประโยคที่เกี่ยวข้องกับงานการบริหารได้ คิดและเขียนกิจกรรมที่เหมาะสมกับแผนการดูแลรักษา)	X X X X

หลังจากได้มีการเรียนการสอนทั้งสิ้น 48 ชั่วโมง ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบ ซึ่งเนื้อหาของข้อสอบมาจากหนังสือการสอบประเมินทักษะเฉพาะทางด้านการดูแลบริบาล (日本介護福祉士会, 2023) โดยหนังสือดังกล่าวเป็นหนังสือเรียนสำหรับการสอบประเมินทักษะภาษาญี่ปุ่นด้านการดูแลบริบาล มีความสอดคล้องกับมาตรฐานในการประเมินการสอบวัดทักษะเฉพาะทางในสาขาการดูแลบริบาล ผู้วิจัยจึงใช้ข้อสอบดังกล่าวดัดแปลงตามแผนการเรียนที่ได้ทำการเรียนการสอนจริงเพื่อวัดผลการเรียนการสอนที่เปรียบเทียบระหว่างการเรียนการสอนปกติและการเรียนการสอนที่มีการใช้เวลาทำบทบาทสมมุติแสดงบทบาทอัตถิภาสวัตโอเมเยแพร์ เป็นตารางแสดงผลคะแนนนักศึกษาดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงคะแนนสอบนักศึกษา PRE-TEST POST-TEST และหลังการทำกิจกรรม ROLE PLAY

นักศึกษาคคนที่	คะแนน Pre-Test			คะแนน Post-Test			คะแนนหลังกิจกรรม Role Play		
	การอ่านเต็ม (25)	การพูดเต็ม (20)	การฟังเต็ม (20)	การอ่านเต็ม (25)	การพูดเต็ม (20)	การฟังเต็ม (20)	การอ่านเต็ม (25)	การพูดเต็ม (20)	การฟังเต็ม (20)
1	8	10	5	10	12	6	16	17	7
2	10	7	10	16	16	15	16	18	15
3	6	6	6	8	14	6	18	14	8
4	4	9	6	2	5	6	10	5	6
5	9	9	8	13	14	8	10	15	10
6	7	7	3	9	9	5	16	14	6
7	9	9	7	12	12	8	8	13	8
8	15	16	14	19	19	16	20	19	17
9	7	9	7	11	12	7	16	15	7
10	6	9	6	10	12	6	12	15	7
11	5	4	2	7	8	6	10	10	7
12	10	8	7	15	16	10	15	16	13
13	7	7	7	10	14	11	20	15	12
14	7	7	7	11	11	14	19	15	14
15	6	8	3	9	9	5	16	14	6
คะแนนเฉลี่ย	7.73	8.33	5.53	10.8	11.45	8.6	14.8	14.33	10.30
ร้อยละ	31	42	28	43	57	43	59	72	52

ตารางที่ 2 แสดงคะแนนการสอบ PRE-TEST, POST-TEST และหลังการทำกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ แสดงให้เห็นว่าคะแนนของนักศึกษามีคะแนนที่น้อยมากในการสอบครั้งแรกของข้อสอบทุกประเภท ค่าคะแนนเฉลี่ย คิดแบบร้อยละตามลำดับการอ่าน การพูดและการฟังคือ 31, 42 และ 28 โดยความสามารถในการพูดมีมากที่สุด เหตุที่เป็นดังกล่าวอาจจะเป็นเพราะการสอบพูดในครั้งนี้เป็นเพียงการตอบสนทนาคำถามตอบอย่างง่าย การฟังยังคงเป็นอุปสรรคสำคัญในการสื่อสารของนักศึกษา หลังจากเรียนรู้ทั้งหมด 48 ชั่วโมง ทางทฤษฎี 10 สัปดาห์ และทางปฏิบัติกับคณะพยาบาลศาสตร์ 4 สัปดาห์ ให้นักศึกษาทำข้อสอบ POST-TEST พบว่า คะแนนของนักศึกษามีการพัฒนาดีขึ้นเกือบทุกคน ยกเว้นเพียงคนเดียว นักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยคิดแบบร้อยละตามลำดับการอ่าน การพูดและการฟังคือ 43, 57 และ 43 ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยคิดว่าคะแนนของนักศึกษายังต่ำ ดังนั้น จึงได้จัดกิจกรรมเสริมอีกคือการทำบทบาทสมมติ โดยให้นักศึกษาแต่งบทพูด แสดงจริง และโพสต์ลงสื่อสังคมออนไลน์ เพื่อให้ได้ดูของทุกกลุ่มและมีการให้คำแนะนำจากเพื่อน ๆ กลุ่มอื่น การสอบในรอบสุดท้าย คะแนนของนักศึกษาทุกคนเพิ่มขึ้นจากการทำ PRE-TEST นักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยคิดแบบร้อยละตามลำดับการอ่าน การพูดและการฟังคือ 59, 72 และ 52 ตามลำดับ โดยคะแนนการพูดมีมากที่สุด และคะแนนการฟังที่น้อยที่สุด อย่างไรก็ตาม ยังคงมีนักศึกษาหนึ่งคนที่ไม่มีการพัฒนาใดๆ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่านักศึกษาที่ไม่ค่อยมีพัฒนาการที่ดีขึ้นเนื่องจากนักศึกษาไม่ค่อยได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ผลคะแนนจึงได้ไม่ค่อยดีเมื่อเปรียบเทียบกับเพื่อนคนอื่น ๆ

ผลสำรวจความสามารถนักศึกษาหลังเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริหารผู้สูงอายุจากมุมมองของนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนตามเกณฑ์กรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ แบ่งเป็นระดับดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยความสามารถของนักศึกษาและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถระดับที่ 1

ทักษะทางภาษา	การค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การตีค่า
การฟัง	3.47	0.74	พอใช้
การพูด	3.33	0.89	พอใช้
การอ่าน	3.33	0.48	พอใช้
การเขียน	3	0.99	พอใช้

จากตารางที่ 3 เป็นการประเมินของนักศึกษา บ่งบอกถึงความสามารถด้านการฟังของนักศึกษามีมากที่สุด นักศึกษาประเมินตนเองเป็นระดับพอใช้ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.47 ที่เป็นดังกล่าวเพราะการฟังเป็น input ที่ได้รับโดยง่ายที่สุด ระดับที่ 1 เพียงสามารถฟังเข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับบุคคลและสถานที่ในงานบริหารและสามารถฟังการแนะนำตัวได้ที่รองลงมาคือความสามารถด้านการพูดและการอ่าน และความสามารถทางการเขียนมีการประเมินที่ต่ำที่สุดสามารถอนุมานได้ว่านักศึกษาไม่มีความมั่นใจในทักษะด้านการเขียน

ในส่วนของความเห็นของอาจารย์ผู้สอนพบว่าการเรียนการสอนเกี่ยวกับคำศัพท์ผู้เกี่ยวข้องกับงานบริหาร และสถานที่ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานบริหาร นักศึกษาสามารถฟัง พูด อ่านคำพื้นฐานเบื้องต้นได้ แต่เขียนคั่นจิจิไม่ได้ (เรียนบทที่ 1 และ 2) เพราะเวลาไม่เพียงพอต่อการฝึกฝนคั่นจิจิในห้องเรียน ผู้เรียนจึงควรมีเวลาที่จะได้ฝึกฝนการจำคั่นจิจิและฝึกเขียนนอกเวลาเรียน

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยความสามารถของนักศึกษาและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถระดับที่ 2

ทักษะทางภาษา	การค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การตีค่า
การฟัง	3.2	0.99	พอใช้
การพูด	3.6	0.72	พอใช้
การอ่าน	3.4	0.91	พอใช้
การเขียน	3.13	0.99	พอใช้

จากตารางที่ 4 บ่งบอกถึงความสามารถด้านการพูดของนักศึกษามีมากที่สุด นักศึกษาประเมินตนเองเป็นระดับพอใช้ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.6 เป็นช่วงคะแนนที่มากที่สุด ที่เป็นดังกล่าวเพราะทักษะระดับที่ 2 คือ ความสามารถในการโต้ตอบสนทนาในชีวิตประจำวันระดับเบื้องต้นและทำตามสิ่งที่ผู้ช่วยเรียกกรองได้เท่านั้น การอ่านมีคะแนนในลำดับรองลงมาเนื่องจากต้องสามารถอ่านและเข้าใจคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกาย ซึ่งมีคำศัพท์จำนวนมากส่งผลให้การประเมินในทักษะนี้น้อยลง และในส่วนทักษะการฟังที่มีระดับคะแนนพอใช้ค่อนข้างน้อย อาจจะเป็นเพราะทักษะนี้ต้องการความเข้าใจในความต้องการของผู้ป่วยและคำแนะนำของผู้ร่วมงาน หากนักศึกษาไม่ได้ฝึกฝนการฟังอย่างเพียงพอทำให้ไม่มีความมั่นใจในการฟัง ในห้องเรียนมีให้อ่านบทสนทนาเป็นส่วนใหญ่ การฝึกฝนการฟังจากคำพูดจริงของเจ้าของภาษาญี่ปุ่นจึงมีไม่เพียงพอต่อเวลา การฝึกฝนการฟังในห้องเรียนมีความจำเป็นอย่างมาก ผู้เรียนควรมีเวลาในการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะนี้นอกเวลาเรียน นอกจากนี้ ความสามารถทางการเขียนมีการประเมินที่ต่ำที่สุด ที่เป็นเช่นนี้เพราะในห้องเรียนไม่มีเวลาที่จะให้นักศึกษาฝึกเขียนคั่นจิจิ นักศึกษาจึงประเมินต่ำที่สุด

ในส่วนความเห็นของอาจารย์ผู้สอนพบว่ามีการเรียนการสอนเกี่ยวกับคำศัพท์ทางร่างกายและบุคลากรที่เกี่ยวกับงานบริหาร (เรียนบทที่ 2) ในห้องมีการสอนและการฝึกปฏิบัติกิจกรรมแสดงบทบาทสมมุติการสนทนาในการโต้ตอบกับผู้ป่วยแต่ในห้องเรียนโดยไม่มีบทสนทนาเกี่ยวกับการสนทนายาระหว่างบุคลากรทางบริหารมากนักนักศึกษาจึงอาจจะมีประสบการณ์น้อยในบทสนทนาเรื่องนี้ ส่งผลต่อความไม่มั่นใจที่จะสนทนาต่อผู้ร่วมงาน

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยความสามารถของนักศึกษาและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถระดับที่ 3

ทักษะทางภาษา	การค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การตีค่า
การฟัง	3.13	0.74	พอใช้
การพูด	2.93	0.96	พอใช้
การอ่าน	2.8	0.99	พอใช้
การเขียน	2.8	0.99	พอใช้

จากตารางที่ 5 บ่งบอกถึงความสามารถด้านการฟังของนักศึกษามีมากที่สุด นักศึกษาประเมินตนเองเป็นระดับพอใช้ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.13 เป็นช่วงคะแนนที่มากที่สุด ที่เป็นดังกล่าวเพราะทักษะระดับที่ 2 นี้คือความสามารถในการฟังคำแนะนำที่ใช้คำศัพท์เฉพาะเกี่ยวกับการบริหารของผู้ร่วมงานได้ ฟังคำศัพท์เกี่ยวกับอาการ ฟังเรื่องราวของผู้ป่วยได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เรียนครอบคลุมในห้องและเหมาะสมกับระดับความสามารถในระดับ N 4 ของนักศึกษาการพูดเป็นทักษะที่ได้คะแนนรองลงมา ในระดับนี้คือความสามารถที่จะพูดเกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะเกี่ยวกับการบริหารกับผู้ร่วมงานได้ สามารถตรวจสอบสิ่งที่ไม่เข้าใจได้ พูดความต้องการของตนเองได้ พูดเกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะอาการโรคต่าง ๆ ที่บันทึกได้ ความสามารถที่คาดว่านักศึกษาให้คะแนนน้อยคือ การพูดคำศัพท์เฉพาะเกี่ยวกับการบริหารหรืออาการโรคต่าง ๆ เพราะความสามารถที่จะพูดออกมาต้องมีความจำและการประมวลผลทางด้านไวยากรณ์คำศัพท์เพื่อที่จะสามารถสื่อสารกับผู้ร่วมงานได้ ทักษะที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือ การอ่านและการเขียนคะแนนเฉลี่ยที่ 2.8 โดยในทักษะของระดับนี้ ต้องสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับอาการของโรคในเอกสารทำงานจริง ทำให้นักศึกษาไม่มั่นใจในการอ่านหรือการเขียนเอกสารจริง

ในส่วนความเห็นของอาจารย์ผู้สอนพบว่ามีการเรียนการสอนเกี่ยวกับคำศัพท์ที่แสดงอาการของผู้ป่วยอย่างไรก็ตาม ในเรื่องคำศัพท์นักศึกษาเรียนรู้แล้วสามารถจำและใช้ได้ในระยะเวลานั้นเท่านั้น หากขาดการฝึกฝนจะทำให้ไม่สามารถระลึกออกได้ เอกสารต่าง ๆ สามารถอ่านและเข้าใจได้บางส่วนเท่านั้น นอกจากนี้ทักษะการเขียนของนักศึกษาไม่ดี เพราะเวลาที่ฝึกคั่นจิมีน้อยแต่หากเป็นการพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์อาจจะทำได้ คำศัพท์เฉพาะทางด้านบริหารมีมาก นักศึกษาไม่สามารถจำได้หมดภายในเวลาตามหลักสูตร

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยความสามารถของนักศึกษาและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถระดับที่ 4

ทักษะทางภาษา	การค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การตีค่า
การฟัง	3.06	0.79	พอใช้
การพูด	3	0.84	พอใช้
การอ่าน	3.33	0.72	พอใช้
การเขียน	2.4	1.24	อ่อนมาก

จากตารางที่ 6 บ่งบอกถึงความสามารถด้านการอ่านของนักศึกษามีมากที่สุด นักศึกษาประเมินตนเองเป็นระดับพอใช้ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.33 เป็นช่วงคะแนนที่มากที่สุด ที่เป็นดังกล่าวเพราะทักษะการอ่านในระดับที่ 4 คือความสามารถในการอ่านเอกสารประวัติผู้ป่วยได้ อ่านและเข้าใจชื่อโรคได้ รู้ค่าที่ใช้ในการแปลบ่งชี้ซึ่งเป็นสิ่งที่เรียนครอบคลุมในห้องและเหมาะสมกับระดับความสามารถในระดับ N 4 ของนักศึกษา นอกจากนี้ หนังสือที่ใช้ในการสอนส่วนใหญ่อยู่ในระดับของ N4 หรือระดับการบริหารพื้นฐานเท่านั้น ดังนั้น เนื้อหาจึงไม่ได้ยากจนเกินไป นักศึกษาจึงประเมินตนเองในคะแนนที่สูง ส่วนทักษะการฟังและการพูดที่มีคะแนนรองลงมา อยู่ที่ค่าเฉลี่ย 3.06 และ 3 ตามลำดับ อาจจะเป็นเพราะการฟังและการพูดเกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะเกี่ยวกับการบริหารหรืออาการของโรคที่บันทึกในประวัติผู้ป่วยเป็นทักษะที่ต้องการฝึกฝนมากกว่าการอ่านทำความเข้าใจ คะแนนที่ได้น้อยที่สุดยังเป็นเรื่องทักษะการเขียน มีคะแนน 2.4 ซึ่งต่ำกว่าระดับปานกลาง ไปถึงขั้นอ่อนมาก เพราะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุดในการเรียนทุกภาษา คาดว่านักศึกษาไม่ค่อยมีความมั่นใจในการเขียนคำค้นจิในการเขียนอธิบายอาการผู้ป่วยในเอกสารทางการแพทย์จริง

ในส่วนความเห็นของอาจารย์ผู้สอน พบว่า มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับการพูดโต้ตอบกับผู้ป่วยและมีการฝึกกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ (เรียนบทที่ 3, 4, 5, 6, 9) อย่างไรก็ตาม นักศึกษาไม่สามารถใช้คำได้อย่างมีศิลปะในการโต้ตอบอย่างมีประสิทธิภาพ เพียงทำตามบทกิจกรรมบทบาทสมมติเท่านั้น นอกจากนี้ นักศึกษารู้ชื่อโรคต่าง ๆ บ้าง แต่ไม่สามารถจำคำศัพท์ได้หมดนักศึกษาสามารถเข้าใจเอกสารประวัติผู้ป่วยได้บางส่วน แต่ไม่มีความสามารถในการเขียนชื่อโรคหรือเติมประวัติใด ๆ เนื่องจากขาดการฝึกฝนค้นจิ

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยความสามารถของนักศึกษาและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถระดับที่ 5

ทักษะทางภาษา	การค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การตีค่า
การฟัง	2.73	0.75	พอใช้
การพูด	3.07	0.91	พอใช้
การอ่าน	2.93	0.96	พอใช้
การเขียน	2.33	1.29	อ่อนมาก

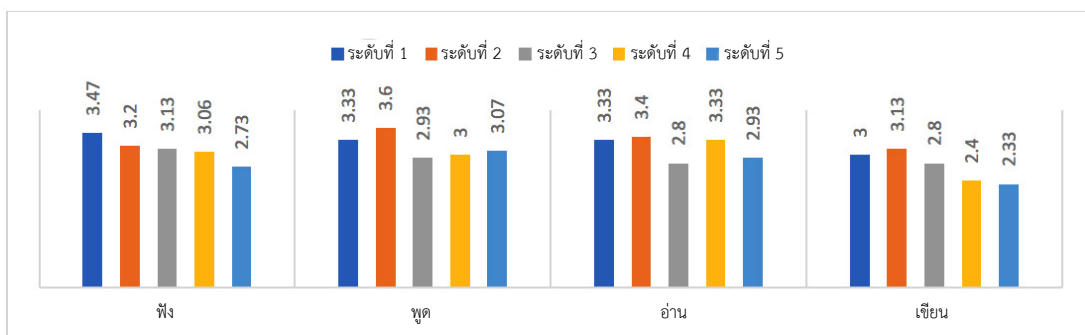
จากตารางที่ 7 บ่งบอกถึงความสามารถด้านการพูดของนักศึกษามีมากที่สุด นักศึกษาประเมินตนเองเป็นระดับพอใช้ ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.07 เป็นช่วงคะแนนที่มากที่สุด ที่เป็นดังกล่าวเพราะทักษะการพูดในระดับที่ 5 คือความสามารถในการตอบสนองต่อคำเรียกร้องและกล่าวหาของผู้ป่วยได้ด้วยคำพูดที่สุภาพ ซึ่งในห้องเรียนได้มีการเรียนรู้เกี่ยวกับคำสุภาพก่อนและเรียนบทสนทนาที่เกี่ยวกับฉากในงานบริหารที่มีการใช้คำสุภาพจริง ด้วยเหตุนี้ทำให้นักศึกษาคิดว่าตนเองทำได้ในเกณฑ์ปานกลาง คะแนนที่รองลงมาคือ การอ่านและการฟัง คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.93 และ 2.73 ตามลำดับ ซึ่งในทักษะการอ่าน นักศึกษาให้คะแนนน้อยลงอาจจะเป็นเพราะความสามารถในระดับที่ 5 ระบุถึงความสามารถในการอ่านเอกสารประวัติผู้ป่วยในอาการที่มีความละเอียดมากขึ้นและในทักษะการฟังที่ระบุถึงความสามารถในการฟังและตอบสนองต่อการเรียกร้องทางด้านร่างกายและคำกล่าวหาของผู้ป่วยได้ ผู้วิจัยคาดว่า นักศึกษามีความกังวลในการฟังเป็นอย่างมากสืบเนื่องจากในห้องเรียนมีการฝึกฝนการฟังในระดับน้อย ส่วนทักษะในการเขียนยังคงมีคะแนนในระดับต่ำที่สุด อยู่ที่คะแนน 2.33 เนื่องจากทักษะการเขียนในระดับนี้ถูกกำหนดให้สามารถเขียนอาการของโรคอย่างละเอียดมากขึ้น ซึ่งนักศึกษาไม่มีความสามารถในการเขียนคำศัพท์เฉพาะ การเขียนอธิบายอาการของโรคผู้ป่วยจึงเป็นไปได้ยาก

ในส่วนความเห็นของอาจารย์ผู้สอนพบว่ามีการเรียนการสอนเกี่ยวกับการพูดโต้ตอบกับผู้ป่วยด้วยการใช้ภาษาสุภาพ (เรียนบทที่ 3, 4, 5, 6, 9) อย่างไรก็ตาม นักศึกษานักศึกษาไม่สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในการบริบาลผู้ป่วยจริง นักศึกษาสามารถอ่านเข้าใจเอกสารประวัติผู้ป่วยอย่างง่ายได้แต่ไม่สามารถเขียนค้นใจได้

นอกจากความสามารถทั้ง 5 ระดับแล้ว ยังคงมีระดับที่สูงกว่าคือ ระดับที่ 6, 7 และ 8 ซึ่งผู้วิจัยคาดว่านักศึกษาไม่สามารถบรรลุตามเกณฑ์ดังกล่าว จึงไม่มีส่วนที่นักศึกษาประเมินตนเอง

หลังเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริบาลผู้สูงอายุ นักศึกษาประเมินความสามารถของตนเองและอาจารย์ผู้สอนตามเกณฑ์กรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ โดยเปรียบเทียบความสามารถในทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนในระดับที่ 1 – 5 ดังแผนภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยความสามารถของนักศึกษาเปรียบเทียบทักษะต่าง ๆ ในระดับที่ 1-5

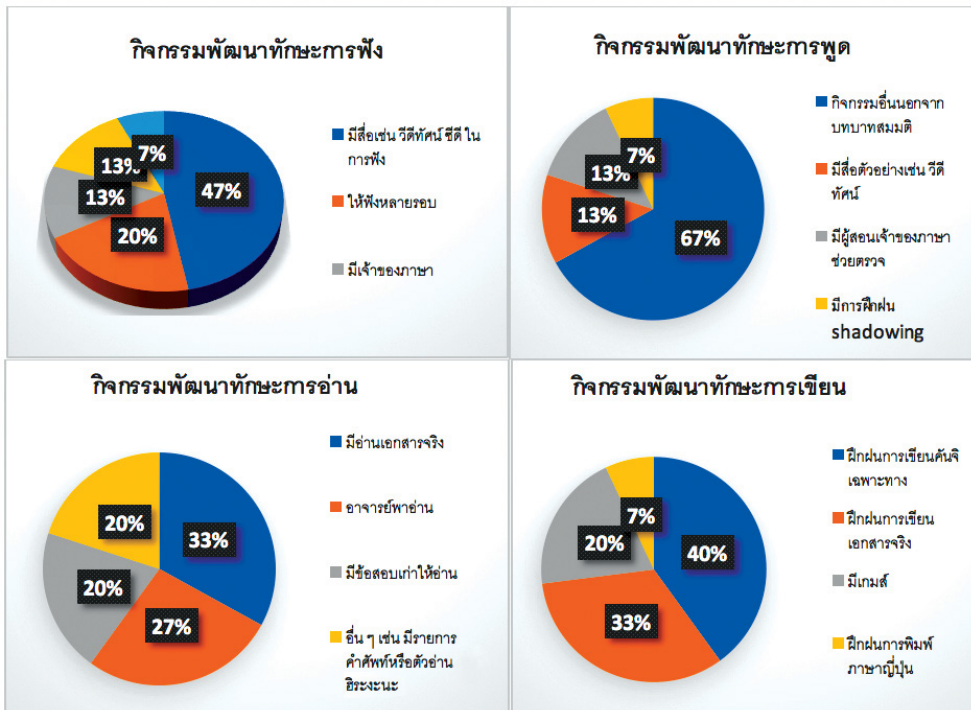

จากแผนภาพที่ 1 นักศึกษาประเมินความสามารถทักษะในแต่ละด้าน ดังต่อไปนี้ 1) ทักษะการฟัง ในเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการฟัง นักศึกษาได้ประเมินความสามารถคะแนนอย่างลดหลั่นจากมากไปน้อย ซึ่งสอดคล้องกับความสามารถที่ง่ายไปความสามารถที่ยาก ตั้งแต่ความสามารถในการฟังคำศัพท์เกี่ยวกับที่ทำงานเกี่ยวกับการบริบาล บุคลากรในสายงาน ฟังคำแนะนำตัวในระดับพื้นฐาน ฟังความต้องการผู้ป่วยและผู้ร่วมงานอย่างคร่าว ๆ ไปจนถึงการฟังความต้องการอย่างละเอียด ฟังลักษณะอาการของโรค ฟังความรู้สึกของผู้สูงอายุ รวมถึงการฟังภาษาสุภาพเข้าใจได้ 2) ทักษะการพูด นักศึกษาได้ประเมินความสามารถคะแนนที่ลักษณะที่ไม่คงที่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับความสามารถที่ง่ายไปความสามารถที่ยากตามเกณฑ์วัด คะแนนที่นักศึกษาประเมินตนเองมากที่สุดคือ ความสามารถระดับที่ 2 ซึ่งระบุว่าสามารถพูดทักทายระดับเบื้องต้นและทำตามคำขอร้องของผู้สูงอายุ อาจจะมีคามง่ายในทักษะของนักศึกษาว่าการพูดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับงานบริบาลในความสามารถระดับที่ 1 หรือ ในระดับที่ 5 ระดับถึงความสามารถที่จะตอบสนองต่อคำเรียกร้องของผู้ป่วยด้วยถ้อยคำสุภาพ นักศึกษามั่นใจการใช้ภาษาสุภาพมากกว่าการเล่าเรื่องราวให้ผู้สูงอายุให้ผู้อื่นฟังและพูดชื่อโรคต่าง ๆ ที่อาจจะไม่ค่อยคุ้นเคย ทำให้คะแนนประเมินของระดับที่ 5 ซึ่งมีความยากมากกว่าได้คะแนนมากกว่าความสามารถในระดับที่ 4 สามารถสรุปได้ว่าคะแนนของความสามารถที่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ลำดับความยากง่าย อาจจะเป็นเพราะความกดดันส่วนตัวของนักศึกษา 3) ทักษะการอ่าน นักศึกษาได้ประเมินความสามารถคะแนนที่ลักษณะที่ไม่คงที่ ซึ่งไม่สอดคล้องกับความสามารถที่ง่ายไปความสามารถที่ยากตามเกณฑ์วัด คะแนนที่นักศึกษาประเมินตนเองมากที่สุดคือ ความสามารถระดับที่ 2 ซึ่งระบุว่าสามารถทางการอ่านเข้าใจคำศัพท์ร่างกายและคำศัพท์เกี่ยวกับบุคลากรผู้ร่วมงานในสาขาการบริบาล นักศึกษาอาจจะมีคามมั่นใจที่เข้าใจในคำค้นใจที่เกี่ยวข้องมากกว่าทักษะการอ่านออกเสียงได้ตามความสามารถระดับที่ 1 หรือ ในความสามารถระดับที่ 4 ที่ควรมีคะแนนความสามารถต่ำกว่าความสามารถระดับที่ 3 ซึ่งก็ไม่ได้

เป็นไปตามคาดการณ์อาจจะเพราะว่า นักศึกษามีความสนใจในการอ่านเอกสารประวัติจริงและชื่อโรคต่าง ๆ มากกว่า การอ่านเอกสารงานอื่น ๆ หรืออ่านคำศัพท์เฉพาะอื่น ๆ นอกจากชื่อโรค เป็นต้น สามารถสรุปได้ว่าคะแนนของความสามารถที่ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ลำดับความยากง่าย อาจจะเป็นเพราะความกดดันส่วนตัวและความชื่นชอบเฉพาะของนักศึกษา 4) ทักษะการเขียน ในเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการเขียน นักศึกษาเกือบประเมินความสามารถคะแนนอย่างลดหลั่นจากมากไปน้อย ซึ่งสอดคล้องกับความสามารถที่ง่ายไปความสามารถที่ยากยกเว้นในความสามารถระดับที่ 2 ที่มีแนวโน้มคะแนนที่มากที่สุด กล่าวคือความสามารถของระดับที่ 2 ระบุถึงความสามารถที่จะเขียนคำศัพท์ที่ใช้บ่อยเกี่ยวกับงานบริษัทได้ และสามารถพิมพ์ในคอมพิวเตอร์ได้ ซึ่งนักศึกษางานคิดว่าตนเองมีความสามารถที่เป็นไปได้มากกว่าความสามารถในระดับที่ 1 คือสามารถเขียนชื่ออาชีพกลุ่มคนที่ทำงานในสายบริษัทและสถานที่

เพื่อการพัฒนาหลักสูตรให้ดีขึ้น นักศึกษาได้เสนอแนะวิธีที่นักศึกษาจะสามารถเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ผ่านวิธีต่าง ๆ แยกเป็นทักษะดังต่อไปนี้

ภาพที่ 3 กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

นักศึกษาได้เสนอแนะวิธีเพื่อให้การเรียนการสอนในเรื่องการฟังมีคุณภาพมากขึ้น ตามลำดับดังต่อไปนี้ 1) การมีสื่ออย่างอื่น เช่น ซีดีและวีดีทัศน์ 2) ให้ฟังมากขึ้น 3) มีเจ้าของภาษาสอนควบคู่ 4) ให้มีแบบฝึกหัดการฟังที่หลากหลาย 5) อาจารย์สอนเป็นภาษาญี่ปุ่น เรียงลำดับจากมากไปน้อย โดยมีจำนวนคนมากที่สุดที่ ร้อยละ 47 ที่เสนอแนะให้มีสื่ออย่างอื่น นอกจากการที่อาจารย์สอนปากเปล่าเท่านั้นและมีคนจำนวนน้อยที่สุดที่ ร้อยละ 7 ที่เสนอให้อาจารย์สอนเป็นภาษาญี่ปุ่น

ในเรื่องการพูด นักศึกษาได้เสนอตามลำดับดังต่อไปนี้ 1) มีกิจกรรมอื่นที่หลากหลาย 2) มีสื่อตัวอย่าง เช่น วีดีทัศน์ เป็นต้น 3) มีเจ้าของภาษาช่วยตรวจ เรียง 3 ลำดับแรกจากมากไปน้อย โดยมีจำนวนคนมากที่สุด

ที่ร้อยละ 67 ที่เสนอแนะให้มีกิจกรรมอื่นเสริมนอกจากการแสดงบทบาทสมมติและมีคนจำนวนน้อยที่สุดที่ ร้อยละ 7 ที่ให้ฝึก shadowing

ในเรื่องการอ่าน นักศึกษาได้เสนอตามลำดับดังต่อไปนี้ 1) การใช้เอกสารจริงในการเรียนการสอน 2) อาจารย์พาอ่าน 3) มีข้อสอบเก่าให้อ่าน เรียง 3 ลำดับแรกจากมากไปน้อย โดยมีจำนวนคนมากที่สุดที่ ร้อยละ 33 ที่เสนอแนะให้มีกิจกรรมอื่นเสริมนอกจากการแสดงบทบาทสมมติ และมีคนจำนวนน้อยที่สุดที่ ร้อยละ 7 ที่ให้ฝึก shadowing

ในเรื่องการเขียน นักศึกษาได้เสนอตามลำดับดังต่อไปนี้ ตามลำดับดังต่อไปนี้ 1) การฝึกฝนค้นคว้าเฉพาะทาง 2) ฝึกฝนการเขียนเอกสารจริง 3) มีเกมส์ เรียงลำดับจากมากไปน้อย โดยมีจำนวนคนมากที่สุดที่ ร้อยละ 40 ที่เสนอแนะให้มีการฝึกฝนเขียนค้นคว้าเฉพาะทาง และมีคนจำนวนน้อยที่สุดที่ ร้อยละ 7 ที่ให้ฝึกพิมพ์เป็นภาษาญี่ปุ่น

6. สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

แบบประเมินความสามารถภาษาญี่ปุ่นดัดแปลงตามแบบประเมินตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ เพื่อให้นักศึกษามีเกณฑ์วัดระดับความสามารถของบุคลากรทางการบริหารทั้งหมด 8 ชั้น ตามความจริงแล้ว หากจบการเรียนการสอนที่ประเทศไทยแล้ว ต้องมีการเรียนต่อเนื่องในประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาหลายร้อยชั่วโมง การสอนในห้องเรียนนี้เป็นเพียงแบบฝึกปฏิบัติที่จะเห็นการพัฒนาของนักศึกษาภายในเวลาการเรียนการสอนทั้งสิ้น 16 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้นมีการเรียนการสอนทั้งสิ้น 48 ชั่วโมง ดังวิชาปกติเท่านั้น ซึ่งในการเรียนการสอนใช้หนังสือภาษาญี่ปุ่นเพื่อการบริหารระดับต้นเท่านั้น ด้วยระยะเวลาและเนื้อหาตามเล่มต่าง ๆ มีอย่างจำกัด เกณฑ์ประเมินตามกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะวัดระดับความสามารถของบุคลากรทางการบริหารทั้งหมด 8 ชั้น แบ่งระดับจากการใช้ภาษาญี่ปุ่นทั้ง 4 ทักษะ จากระดับที่ 1-8 ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาทำการประเมินตนเองถึงเพียงความสามารถระดับที่ 5 เพราะเห็นว่าระดับที่เกินระดับที่ 5 อาจจะเป็นความสามารถของนักศึกษา การเรียนการสอนที่เกิดขึ้นครอบคลุมเนื้อหาความสามารถทั้ง 5 ระดับ ในขั้นพื้นฐานเท่านั้น ยกเว้นแต่ในด้านการเขียนที่ไม่มี การฝึกฝนแต่อย่างใด

ก่อนที่จะมีการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริหาร นักศึกษาได้ทำแบบทดสอบ Pre-test ซึ่งมีนักศึกษามากทำข้อสอบได้เกณฑ์คะแนนที่ต่ำ ซึ่งสามารถอนุมานได้ถึงการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นในการทำงานบริหารอย่างมาก เนื่องจากคำศัพท์หรือการสนทนาที่ใช้จริงในงานบริหารนั้น นักศึกษาไม่เคยได้มีประสบการณ์ดังกล่าวเลย เมื่อมีการเรียนการสอนครบตามเวลาที่กำหนด ได้ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบ Post-test พบคะแนนที่มีค่าเฉลี่ยที่สูงขึ้น แสดงถึงทักษะที่นักศึกษาได้พัฒนาหลังการเข้าร่วมกิจกรรม อย่างไรก็ตาม ยังคงมีผู้ผ่านเกณฑ์คะแนนเป็นจำนวนน้อย นำไปสู่การจัดกิจกรรมเสริมคือ การแสดงบทบาทสมมติในสื่อออนไลน์ ผลที่ออกมาพบว่านักศึกษามีคะแนนที่พัฒนาขึ้น มีนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยที่มากขึ้น โดยคะแนนที่ได้มากที่สุดคือ การพูด กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติผ่านสื่อออนไลน์มีผลต่อการพัฒนาด้านภาษาของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Xiuwen & Razali (2021) ที่กล่าวว่าการใช้สื่อ Facebook ในการศึกษาภาษาอังกฤษสามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนภาษาอังกฤษ EFL ในหลายระดับในทุกทักษะคือ การอ่าน การเขียน การพูดและการฟัง ดังนั้น ผู้วิจัยอนุมานว่าการเรียนการสอนที่มีกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (Roleplay) ผสมผสานกับการใช้สื่อออนไลน์จะสามารถพัฒนาความสามารถผู้เรียนได้ โดยอาจจะไม่ต้องเป็นทักษะทางการพูดเท่านั้น แต่ด้วยกิจกรรมผสมผสานนี้ ผ่านขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสม ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา และสามารถ

ทำแบบทดสอบได้คะแนนที่ดียิ่งขึ้นได้ อย่างไรก็ตาม กิจกรรมนี้มีผลต่อทักษะการพูดและการอ่านของนักศึกษา อย่างชัดเจนที่สุดเนื่องจากกิจกรรมที่ได้จัดในห้วงส่วนใหญ่เป็นการอ่านบทอ่านที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ด้านการบริหาร และการฝึกพูดที่ใช้การแสดงบทบาทสมมุติเป็นหลัก ทำให้เห็นพัฒนาการด้านการพูดและการอ่านอย่างชัดเจน ส่วนการฟังนั้น บทบาทสมมุติเป็นกิจกรรมของนักเรียนที่ลงมือปฏิบัติกันเอง มีการฟังบทสนทนาจากแผ่นซีดีเป็น ครั้งคราว นักศึกษาจึงอาจจะยังไม่คุ้นเคยต่อการพูดจริงของเจ้าของภาษา การสอบหลังกิจกรรมแสดงบทบาทสมมุติ จึงได้คะแนนที่จำกัด

นอกจากมีแบบทดสอบที่ให้นักศึกษาได้ประเมินตนเอง ยังมีแบบประเมินความสามารถตามกรอบมาตรฐาน มหาวิทยาลัยวาเซดที่นักศึกษาประเมินเกี่ยวกับตนเอง โดยเป็นเกณฑ์ประเมินความสามารถที่มี 5 ระดับ เรียงเนื้อหา ทักษะในการฟัง พูด อ่านและเขียนจากง่ายไปยาก ในความสามารถระดับที่ 1 พบว่า นักศึกษาประเมินคะแนนทักษะ ในการฟังมากที่สุด ในส่วนความเห็นของอาจารย์ผู้สอนพบว่า นักศึกษามีความสามารถฟัง พูดและอ่านคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง กับบุคลากรและสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับงานการบริหารอย่างพื้นฐานเท่านั้น ในความสามารถระดับที่ 2 พบว่า นักศึกษา ประเมินคะแนนทักษะในการพูดมากที่สุด และอาจารย์ได้ให้ความเห็นว่าการสนทนาที่ให้นักศึกษาได้อ่านและ ฝึกฝนพูด ส่วนใหญ่เกี่ยวกับคำศัพท์เกี่ยวกับร่างกาย ชื่อบุคลากรในงานบริหารและการโต้ตอบกับผู้ป่วยโดยไม่มี บทสนทนาเกี่ยวกับการสนทนาระหว่างบุคลากรทางบริบาลมากนัก นักศึกษาจึงอาจจะมีประสบการณ์น้อยใน บทสนทนาเรื่องนี้ ส่งผลต่อความไม่มั่นใจที่จะสนทนาต่อผู้ร่วมงาน ในความสามารถระดับที่ 3 พบว่า นักศึกษา ประเมินคะแนนทักษะในการฟังมากที่สุด ในส่วนความเห็นของอาจารย์ผู้สอนพบว่า มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับ คำศัพท์ที่แสดงอาการของผู้สูงอายุ การฝึกฝนการอ่านบทสนทนาโต้ตอบกับผู้สูงอายุ อย่างไรก็ตาม ในเรื่อง คำศัพท์เฉพาะทางการบริบาลยากและมึนมาก หากขาดการฝึกฝนจะไม่สามารถนำมาใช้ได้ในการปฏิบัติงานจริง เอกสารต่าง ๆ สามารถอ่านและเข้าใจได้บางส่วนเท่านั้น นอกจากนี้ ทักษะการเขียนของนักศึกษาไม่ตีส่งผลต่อ คะแนนการเขียนที่ต่ำที่สุด ในความสามารถระดับที่ 4 พบว่า นักศึกษาประเมินคะแนนทักษะในการอ่านมากที่สุด การฟังและการพูดมีคะแนนเป็นลำดับถัดไปเพราะทักษะในการฟังและการพูดต้องมีการฝึกฝนมากกว่าการอ่าน จึง อาจจะทำให้ให้นักศึกษาให้คะแนนสองส่วนนี้น้อยกว่าการอ่าน จากความเห็นอาจารย์ พบว่า มีการเรียนการสอนในการ พูดโต้ตอบกับผู้สูงอายุ มีการฝึกทำบทบาทสมมุติแต่นักศึกษาทำได้ตามบทบาทเท่านั้น ไม่สามารถนำมาใช้งานและ ประยุกต์ใช้ได้จริง นักศึกษาสามารถจำชื่อโรคและอาการต่าง ๆ ได้บ้างแต่ไม่สามารถจำคำศัพท์ได้ทั้งหมด นักศึกษา สามารถเข้าใจเอกสารประวัติผู้ป่วยได้บางส่วนแต่ไม่มีความสามารถเขียนชื่อโรคหรือเติมประวัติใด ๆ เนื่องจาก ขาดการฝึกฝนการเขียนอักษรคันจิ ในความสามารถระดับที่ 5 พบว่า นักศึกษาประเมินคะแนนทักษะในการพูดมาก ที่สุด การอ่านและการฟังมีคะแนนเป็นลำดับถัดไป ในห้องมีการสอนเรื่องคำสุภาพและได้ฝึกฝนในบทสนทนาโต้ตอบ กับผู้สูงอายุทำให้นักศึกษามั่นใจในการพูดมากกว่าการอ่านเอกสารจริงหรือการฟังที่ไม่ได้มีการฝึกฝนมากเท่าที่ควร ในส่วนความเห็นของอาจารย์ผู้สอน พบว่า มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับการพูดโต้ตอบกับผู้ป่วยด้วยการใช้ภาษาสุภาพ อย่างไรก็ตาม นักศึกษานักศึกษาไม่สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในการบริบาลผู้ป่วยจริง นักศึกษาสามารถอ่าน เข้าใจเอกสารประวัติผู้ป่วยอย่างง่ายได้ แต่ไม่สามารถเขียนเป็นอักษรคันจิได้ โดยสรุป นักศึกษามีอุปสรรคใน การเรียนภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริบาลผู้สูงอายุในแต่ละทักษะ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียนต่าง ๆ กัน เช่น ทักษะการฟังและทักษะการพูด นักศึกษามีปัญหาในเรื่องคำศัพท์เฉพาะด้านมากที่สุด เมื่อคู่สนทนามีการใช้ คำศัพท์ใหม่ในบทสนทนาที่เป็นบริบทที่ไม่คุ้นเคย ทำให้ยากต่อการคาดเดารวมถึงการอ่านที่นักศึกษามีปัญหา ด้านคันจิมากที่สุด อันเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ เพื่อใช้ในการปฏิบัติงานเช่นกัน การพัฒนานักศึกษา

ในรายวิชานี้จึงควรที่จะให้นักศึกษามีคลังคำศัพท์เฉพาะด้านบริหารและรู้วิธีการใช้คำศัพท์ผ่านการฝึกฝนในการฟัง การพูดและการอ่าน จะทำให้นักศึกษามีปัญหาในการสื่อสารที่น้อยลงเมื่อไปปฏิบัติงานจริงในประเทศญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม ความรู้ความสามารถใน 4 ทักษะ ในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน มีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันและกันอย่างเลี่ยงไม่ได้ในการทำงานการบริหารของผู้สูงอายุ ซึ่งได้มีการแจกแจงความสามารถที่จำเป็นในตารางที่ 1 ไว้ก่อนหน้านี้

จากความสามารถในระดับที่ 1-5 พบว่า นักศึกษาให้คะแนนความสามารถในการฟังและพูดมากกว่าความสามารถในการอ่านและการเขียน ผู้วิจัยอนุมานว่านักศึกษารู้สึกว่าการฟังและการพูดเป็นทักษะที่ง่ายกว่าการอ่านและการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับสุนีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข (2021) ที่กล่าวว่าทักษะการเขียนเหมือนกับการพูด แต่ทักษะการเขียนจะซับซ้อนกว่าทักษะการพูดเพราะต้องมีการสะกดคำ เรียบเรียงประโยค จึงต้องใช้เวลาเป็นจำนวนมากกว่าทักษะอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในเรื่องความสามารถที่ได้ผลการทดสอบทั้งสามส่วน เปรียบเทียบกับการประเมินความสามารถของนักศึกษา พบว่าทักษะด้านการพูดมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ในทักษะการฟังพบว่าผลจากการทดสอบมีคะแนนต่ำที่สุดซึ่งไม่ตรงกับผลการประเมินของนักศึกษา ที่เป็นดังกล่าวผู้วิจัยอนุมานว่า ในกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติเป็นการแสดงของนักศึกษาด้วยตนเอง นักศึกษามีความคุ้นเคยกับสำเนียงภาษาของตนเอง การฟังบทสนทนาของเพื่อนจึงมีความมั่นใจมากกว่าการฟังบทสนทนาจากข้อสอบที่มีเจ้าของภาษาเป็นผู้พูดจริง นอกจากความสามารถทั้ง 5 ระดับแล้ว ยังคงมีระดับที่สูงกว่าคือ ระดับที่ 6, 7 และ 8 ซึ่งผู้วิจัยคาดว่านักศึกษาไม่สามารถบรรลุตามเกณฑ์ดังกล่าว จึงไม่มีส่วนที่นักศึกษาประเมินตนเอง อย่างไรก็ตาม ระดับดังกล่าวมีการเรียนการสอนบางส่วน เช่น การพูดโต้ตอบกับผู้สูงอายุในฉากเกี่ยวกับการบริหาร ด้วยการใช้ภาษาสุภาพ การแก้ปัญหาเบื้องต้นเกี่ยวกับผู้สูงอายุ เป็นต้น ซึ่งนักศึกษาสามารถทำตามข้อดังกล่าวได้ในระดับเบื้องต้นเท่านั้น นอกจากนี้ ในห้องเรียนยังขาดกิจกรรมการฝึกพูดเพื่อรายงานในที่ประชุม หากมีสถานการณ์นอกบทสนทนาที่เรียนในห้อง นักศึกษาอาจจะไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้เมื่อฟังและพูด การฝึกฝนสนทนากับผู้ร่วมงานในสายงานที่เกี่ยวข้องยังมีน้อย ซึ่งสอดคล้องกับคำแนะนำของ 西郡 (2019) ที่ต้องการให้มีการฝึกฝนสถานการณ์สนทนาที่เกี่ยวข้องระหว่างผู้บริหารและผู้ร่วมงานในสายเดียวกัน

อนึ่ง การเขียนเป็นทักษะที่ถูกให้คะแนนต่ำที่สุดเพราะในห้องไม่ได้มีเวลาในการฝึกฝนการเขียนแต่อย่างใด หากมองทักษะความสามารถเป็นการฟัง พูด อ่านและเขียน เปรียบเทียบความสามารถในทุกระดับ จะพบว่าทักษะการฟังมีแนวโน้มคะแนนความสามารถสอดคล้องกับความง่ายไปยากของเกณฑ์ โดยความสามารถระดับที่ 1 ได้คะแนนประเมินมากที่สุด ส่วนทักษะการพูดและทักษะการอ่านมีแนวโน้มที่ไม่สอดคล้องกับความง่ายไปยากของเกณฑ์ การประเมินความสามารถของนักศึกษาเป็นไปตามความถนัดและความชอบส่วนตัว โดยความสามารถระดับที่ 2 ได้คะแนนประเมินมากที่สุด โดยเหตุผลที่เป็นเช่นนี้อาจจะเพราะความสามารถระดับที่ 2 มีความง่ายใกล้เคียงกับความสามารถระดับที่ 1 และที่นักศึกษาเลือกความสามารถระดับที่ 2 อาจจะเป็นเพราะความชอบและความถนัดส่วนตัว และสุดท้ายคือ ทักษะการเขียนที่พบว่าการเขียนมีแนวโน้มคะแนนความสามารถสอดคล้องกับความง่ายไปยากของเกณฑ์ยกเว้นแต่ในความสามารถระดับที่ 2 ที่มีแนวโน้มคะแนนที่มากที่สุด กล่าวคือความสามารถของระดับที่ 2 ระบุถึงความสามารถที่จะเขียนคำศัพท์ที่ใช้บ่อยเกี่ยวกับงานบริหารได้ และสามารถพิมพ์ในคอมพิวเตอร์ได้ ซึ่งนักศึกษาประเมินตนเองว่าทำได้ดีกว่าความสามารถระดับที่ 1 จากการเรียนการสอนที่ผ่านมา ค้นพบว่าการเรียนการสอนที่ห้องนั้นไม่ได้ทำให้ผู้เรียนพบประสบการณ์ปัญหาจริง เป็นเพียงการจำลองสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นในการทำงานเท่านั้น สอดคล้องกับการวิจัยของ 西郡 (2019) ที่กล่าวถึงความต้องการที่จะ

ให้มีการเรียนการสอนที่สถานที่จริง แต่ในความเป็นจริงมีความเป็นไปได้ยาก หากมีสื่อที่มากมายขึ้นจะสามารถช่วยการพัฒนาได้ในสายวิชาชีพนี้ได้มากขึ้น

เพื่อการพัฒนาในส่วนหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานเพื่อการบริหาร นักศึกษาได้แนะนำแนวทางการพัฒนาที่อาจารย์ผู้สอนจะช่วยอำนวยความสะดวกให้ได้ เรียงตามทักษะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ทักษะการฟัง นักศึกษาส่วนใหญ่ได้แนะนำให้มีสื่ออย่างอื่น เช่น ซีดีและวีดีทัศน์ เพื่อให้ได้ฝึกฝนในการฟังให้มากขึ้น ทักษะการพูด นักศึกษาส่วนใหญ่ได้แนะนำให้มีกิจกรรมอื่นที่หลากหลายนอกจากการทำบทบาทสมมุติ ทักษะการอ่าน นักศึกษาส่วนใหญ่ได้แนะนำให้ใช้เอกสารจริงในการเรียนการสอน และสุดท้ายคือทักษะการเขียน นักศึกษาส่วนใหญ่ได้แนะนำให้การฝึกฝนค้นคว้าเฉพาะทาง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีความเห็นว่าในระดับต้นของการเรียนการสอนวิชานี้ ควรเน้นไปที่การพัฒนาคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ในบทสนทนาที่เป็นบริบทในการทำงานบริหารจริงและควรมีการทดสอบหรือแบบฝึกหัดในการฝึกฝนคำศัพท์ให้มากขึ้นจึงจะทำให้ นักศึกษามีความกระตือรือร้นในการหาความรู้และเรียนเพิ่มขึ้นด้วยตนเอง

7. ข้อเสนอแนะ

การประเมินผลจากเกณฑ์ของกรอบมาตรฐานมหาวิทยาลัยวาเซดะ อาจจะเป็นเกณฑ์ในระดับที่เกินกว่าสมรรถนะการเรียนการสอนของวิชาที่จำกัดเวลาและเนื้อหาอย่างมากในการเรียน 48 ชั่วโมง ดังนั้น อาจจะต้องมีการทบทวนและดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับเวลาและเนื้อหาที่ได้ทำการเรียนการสอนจริง

การศึกษาวิจัยในเรื่องการบริหารยังมีอีกหลายแง่มุมที่สามารถต่อยอดไปได้ ในการศึกษารั้งต่อไปสามารถเป็นไปได้ในเรื่อง หลักการสอนหรือเทคนิคการพัฒนาวิชาชีพนี้เพื่อให้ประสบผลสำเร็จ หรือการเลือกกลุ่มเป้าหมายใหม่เพื่อทำการวิจัยเกี่ยวกับงานบริหารนี้

เอกสารอ้างอิง (References)

- กมลასน์ กิรดิณันท์วัฒนาศ.(2565). ความพึงพอใจของนักศึกษาและความคิดเห็นอาจารย์ต่อวิชาภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริบาลผู้สูงอายุในระดับมหาวิทยาลัยผ่านการเรียนรู้และฝึกปฏิบัติจริง. ใน *Proceeding of the 16th JSAT Annual Conference 2022 17-18 November 2022 “Think Global Live Local for Sustainable Multi-cultural Society”* เอกสารหลังการประชุมวิชาการระดับชาติ สมาคมญี่ปุ่นศึกษาแห่งประเทศไทยครั้งที่ 16 (น.10-21). สมาคมญี่ปุ่นศึกษาแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2561). *รายงานการศึกษาไทย พ.ศ.2561*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.
- ธิดาพร รอดทุกข์. (2550). ผลของเทคนิคสถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเขาวรรณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน. *วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*, 16(4), 659-678.
- สุนีย์รัตน์ เนียรเจริญสุข. (2021). การวิเคราะห์ข้อผิดในงานเขียนภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทยชั้นต้น. *วารสารศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*, 21(2), 1-29.
- สุพรรณษา สภาชัย และ วิไลภรณ์ ฤทธิ์คุปต์. (2564). การพัฒนาหลักสูตรการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่นพื้นฐานเพื่อการบริบาล ผู้สูงอายุ. *วารสารการวิจัยกาสะลอง*, 15(1), 11-21.
- Ahsana, A. (2018). The Influence of using Role play Towards Students’ Speaking ability at the Eighth grade of Mts Riyadhul Mubtadi’ien Waylima Pesawaran in 2017/2018 Academic Year [Bachelors’ dissertation, UIN Raden Intan Lampung] UIN Raden Intan Lampung Repository <http://repository.radenintan.ac.id/id/eprint/5108>
- Al Arif, T. Z. Z. (2019). The use of social media for English language learning: An exploratory study of EFL university students. *Journal of English Language, Literature, and Teaching*, 3(2), 224-233.
- Arifin, Z., & Rosnija, E. (2013). Teaching speaking ability through role play. *Jurnal Pendidikan dan Pembelajaran Khatulistiwa (JPPK)*, 2(1). 1-14.
- Islam, P., & Islam, T. (2012). Effectiveness of role play in enhancing the speaking skill of the learners in a large classroom: An investigation of tertiary level students. *Stamford Journal of English*, 7, 218–233.
- Japan foundation. (2023). JFT Basic 日本語基礎テスト <https://www.jpft.go.jp/jft-basic/th/support/support.html>
- Kemmis, S., McTaggart, R., Nixon, R. (2014). *The action research planner*, Singapore: Springer.
- Livingstone, C. (1983). *Role Play in Language Learning*. Singapore: Longman.
- Pohan, S. (2020). The use of digital storytelling activities for enhancing EFL university students’ ability and self-directed learning [Doctoral’ dissertation, Phayao University] University of Phayao Digital Collections <http://www.updc.clm.up.ac.th/handle/123456789/1352?locale=th>
- Sumpana. (2010). Improving the Students’ Speaking Skill by Role Play. [Master’s Thesis, Muhammadiyah University of Surakarta]. Muhammadiyah University of Surakarta Repository. http://eprints.ums.ac.id/18989/10/MINI_THESIS.pdf

- Van Ments, M. (1999). *The effective use of role-play: Practical techniques for improving learning*. London: Kogan Page Publishers.
- Wongsa, M., & Son, J. (2020). Enhancing Thai secondary school Students' English speaking skills, attitudes and motivation with drama-based activities and Facebook. *Innovation in Language Learning and Teaching*, 15 (2), 103-194. DOI:10.1080/17501229.2020.1853134
- Xiuwen, Z., & Razali, A. B. (2021). An overview of the utilization of TikTok to improve oral English communication competence among EFL undergraduate students. *Universal Journal of Educational Research*, 9(7), 1439-1451.
- Zaitun, Z., Hadi, M. S., & Indriani, E. D. (2021). TikTok as a Media to Enhancing the Speaking Skills of EFL Student's. *Jurnal Studi Guru Dan Pembelajaran*,4(1), 89-94.
- 岡部麻美子・鎮目怜子・向井あけみ (2017). 『介護スタッフのための声かけ表現集』 東京: キャプ
ラ株式会社.
- 加藤真実子・奥村恵子・生出亜希 (2019). 『介護の日本語 1 年生』 東京: 光邦株式会社.
- 後藤由美子・中村亜記 (2007). 「わが国の介護労働の方向性-外国人介護士受け入れ意向調査から-」 『羽衣国際大学人間生活学部紀要』 2,1-10.
- 澤田幸子・中村倫子・牧野昭子・矢谷久美子・渡部真田美 (2019). 『場面から学ぶ介護の日本語』 東京: 倉敷印刷株式会社.
- 佐野正子 (2021). 「自動車整備専門学校における二字漢字語学習の効率化に関する一考察: 「複合名詞」 中の二字漢字語の学習優先順位」 『一橋日本語教育研究会』 9,15-29. <https://hermes-ir.lib.hit-u.ac.jp/hermes/ir/re/71521/?lang=1>
- 西郡仁朗 (2019). 「介護福祉の日本語教育の現状と支援者の育成—介護の日本語 Can-do ステートメントを中心に—」 『日本語教育』 172,18-32.
- 公益社団法人日本介護福祉士会 (2023, October 14). 「介護の特定技能評価試験」 <https://www.jaccw.or.jp/projects/chousakenkyu/2019>
- 宮崎理司・中野玲子・早川直子・奥村恵子 (2017). 『外国人介護職への日本語教育法』 東京: 図書印刷株式会社.
- 守岡みのり (2019). 「介護分野の外国人技能実習生における日本語使用意識の変化とその要因: 実習生のインタビュー調査から」 『北海学園学術情報リポジトリ』 ,126-145.

หน่วยงานผู้แต่ง: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

Affiliation: Faculty of Humanities and Social Sciences, Burapha University

Corresponding email: usadagon_k@hotmail.com

Received: 2023/11/15

Revised: 2024/02/16

Accepted: 2024/03/22